

Літо (1924)

Бобинський Василь Петрович

Повніє, стигне золотом земля.
Стоять збіжжя, в задумі вниз повислі,
і ссуть корінням з ґрунту соки кислі,
і ждуть роси в південний жар поля.

В густві стебел дзвенить перепеля.
В меднім повітрі пахощі розприслі.
Межами струнко йдуть жінки колислі,
І спів дівчат доноситься здаля.

П'яний дурман, розтоплений в повітрі,
бичами кров шмагає у б'ючках.
Щось шелестять ясені зрадно-хитрі.

Жар півдня крила розпростер на вітрі
і до грудей землі грудьми приляг,
мов божеській красуні Леді птах...

1924

Постійна адреса: http://ukrlit.org/bobynskyi_vasyl_petrovych/lito